

Membres de la Plataforma d'Afectats per les quotes participatives es manifesten davant la seu de l'Aula CAM on es celebrava l'assemblea general que va liquidar la CAM dilluns passat.

Aniversari d'una desfeta financera

El 22 de juliol de 2011, el Banc d'Espanya va intervenir la CAM. Al cap d'un any, l'entitat és a mans del Banc de Sabadell; els directius i administradors són assetjats per la justícia; l'obra social ha quedat minvada; i milers de clients que van comprar quotes participatives busquen solucions.

Segurament María Dolores Amorós no oblidarà mai la data del 22 de juliol de 2011. Aquell dia, a la vesprada, el Banc d'Espanya anunciava que prenia el control de la Caja de Ahorros del Mediterráneo (CAM), fins no feia gaire la quarta caixa d'estalvis de l'estat. Amb tot, la intervenció no va agafar desprevinguda Amorós. La directora general feia almenys una setmana que negociava amb l'organisme regulador com i quan donar a conèixer la notícia. Lapidat l'erràtic procés de fusió de Banco Base (on havien de participar CajAstur, Caja Cantabria i Caja Extremadura), abandonada a la seua sort, a la CAM no li quedava més remei que llançar-se als braços del Banc d'Espanya.

La intervenció significava un punt i a banda per a la CAM, una entitat nascuda fa 137 anys que aixoplugava el gruix de les xicotetes caixes d'estalvis d'Alacant i Múrcia. Tanmateix, el 22 de juliol de 2011 és molt més que això. També és la data a partir de la qual es va iniciar el desballestament definitiu del sistema financer valencià. La intervenció de la CAM fou la primera bombolla que apuntava a la dissolució d'un sistema financer que patia problemes de corrosió. Si fins aleshores els valencians s'havien lamentat per la incapacitat de les caixes per a liderar processos de fusió, a partir d'aquella data el lament fou a propòsit de l'anorreament definitiu del sistema financer propi. El 22 de juliol fou un tret d'eixida: al novembre, el Banc de València, seguí els passos de la CAM;

al maig de 2012, Bankia, la matriu on s'havia integrat Bancaixa, era nacionalitzada després de setmanes de jugar al gat i la rata.

Totxo a la babalà. "No hi ha res pitjor que la CAM". Qui així de planerament parlava, el setembre de 2011, era Miguel Ángel Fernández Ordóñez, aleshores governador del Banc d'Espanya. Potser la CAM no era el pitjor del panorama financer, però aquest any ha estat suficient per a constatar que patia tots els mals endèmics que han acabat el sistema de caixes d'estalvis. Al capdavant, la intervenció de la CAM (el Banc d'Espanya va haver d'injectar-li 2.800 milions) ha obert la possibilitat de fer una autòpsia de l'entitat on han quedat a la vista pública tots els mals que el gangrenaven.

La primera de les malalties fou la causada per l'apetència desmesurada del totxo. El bisturí dels tècnics del Banc d'Espanya va donar a conèixer que només entre els anys 2003 i 2005 la caixa va duplicar el seu negoci immobiliari. A més, i a través de la societat instrumental Tenedora de Inversiones Participadas (TIP) –constituïda l'any 2002–, va gestionar inversions directes en 65 societats vinculades al sector immobiliari i hotel·ler, algunes de les quals a l'estranger. Entre altres, la CAM havia unit el seu destí als del Pocero de Seseña, Martinsa o Polaris. Segons l'informe del regulador espanyol, “el resultat per a la caixa dels projectes mampresos a través de TIP fou incórrer en unes pèrdues de 1.011 milions d'euros”.

L'altre virus maligne que havia afectat el cos de la CAM era el de la falta de diligència dels òrgans dirigents. La comissió d'investigació que a les Corts ha indagat –amb ben poc d'èxit, caldria afegir– les raons que dugueren a la fallida, primer; i després la desfilada per l'Audiència Nacional –divendres era prevista la declaració de l'última directora general, Maria Dolores Amorós– dels qui en foren principals capítols ha servit per a posar en evidència la laxitud amb què l'entitat era governada. El patró de les declaracions ha estat sempre el mateix: els membres del consell d'administració diuen no haver estat informats del deteriorament dels principals indicadors; els directius afirmen que van actuar sempre seguint les ordres marcades pel consell d'administració i sempre sota la fiscalització dels auditors; els auditors asseguren que se'ls va amagar informació... Al remat, resulta que tothom n'ix exculpat,

d'un maquillatge comptable i d'un a la babalà societari pel qual la CAM va passar de registrar 244 milions en beneficis l'any 2010 a admetre pèrdues per valor de 2.713 milions només un any més després. El procés d'investigació ha deixat, pel camí, perles en forma de declaracions, com quan José Enrique Garrigós, qui en fóra president de la comissió de control, va afirmar en la comissió d'investigació “Jo sóc un empresari normal i corrent i no estic preparat ni tinc temps per a revisar els balanços”. O quan, més recentment, l'ex-president Modesto Crespo assegurà que no s'atreu a qüestionar els sou d'Amorós per por que el titllaren de sexista.

Liquidació total. Per tot aquest seguit de desficiacs responen a l'Audiència Nacional els equips que tots dos encapçalaren. Cinc ex-directius estan imputats per suposats delictes societaris, estafa i maquinació per a alterar els preus de les coses. Plataforma CAM, querellant en el cas, té previst sol·licitar l'ingrés en presó preventiva sota fiança solidària de 12 milions d'euros entre els cinc imputats.

Al cap i a la fi, ells són els responsables de la desaparició de la CAM. Dilluns passat i després d'una tensa reunió, al final li van col·locar les mortalles. Aquell dia, el Frob n'aprova la liquidació. El que ara en queda és el Banc CAM, l'entitat a què Caja Mediterráneo va traslladar tot el seu negoci financer i que, des del maig, és a les mans del Banc de Sabadell. L'entitat vallesana es va apoderar del control de la CAM per zero euros i després d'assegurar-se un esquema de protecció d'actius que cobreix el 80% de les pèrdues en la pròxima dècada.

Per a l'entitat que presideix Josep Olliu, l'adquisició de la CAM ha estat una molt bona ocasió per a ampliar el seu radi d'acció en un mercat apetitós com ho és el País Valencià. La presència d'un teixit empresarial de petites i mitjanes empreses també encaixa, a més, amb la filosofia dels vallesans, que de moment han posat en marxa una intensa campanya per a recuperar la confiança envers una marca que ha patit un greu deteriorament en la seua imatge. Amb tot, Banco CAM no s'escapolirà de les retallades: Brussel·les va condicionar el seu vist-i-plau a l'operació al tancament de 450 oficines i l'acomiadament de 2.200 treballadors.

Entretant, el Sabadell haurà de contrarestar el malestar que regna entre clients de l'entitat que es van deixar engalipar amb les quotes participatives, un instrument financer semblant a les accions però sense drets socials que només la CAM va emetre el 2007. Fins a 55.000 clients en compraren. El seu valor era aleshores de 292 milions d'euros. Avui, les quotes participatives valen zero euros. La Plataforma d'Afectats per la CAM exigeix que, o bé el Frob o bé el Banc Sabadell, donen una solució a les persones –en la seua majoria persones amb una escassa cultura financera– que van adquirir quotes participatives. De moment, el Sabadell només ha fet passos per rescabalar els clients que compraren participacions preferents, però no els quotaparticipis. Per a tots ells, el 22 de juliol de 2011 també és i serà una data rellevant en les seues vides.

Violeta Tena

La seva connexió fàcil, ràpida i segura amb Europa, amb el món.

Barcelona **Europa**

- ◆ El primer port espanyol en tràfic internacional.
- ◆ El port capdavanter de la Mediterrània i del sud d'Europa.
- ◆ El port de creuers núm. 1 d'Europa i el quart del món.
- ◆ El primer port a obtenir la certificació de qualitat ISO 9001.

Entitat beneficiària del fons de cohesió de la Unió Europea

Una connexió mai vista

Port de Barcelona
www.portdebarcelona.es